

selv, I gjorde ikke, hvad I kunde, for at drive de Italienerne tilbage fra Korfu, derfor kan I ikke komme til os! Det faldt heller ikke Hr. Politis ind at sige: Vi Grækere kan ikke henvende os til Folkeforbundet, for vi har ikke gjort dit og dat. Nej, Hr. Politis var Grækenlands Ordfører og Grækernes Fører i Sagen under hele den store Forhandling, som fandt Sted i Genève derom. Folkeforbundet greb ind, og Folkeforbundet ordnede til syvende og sidst Forholdet saaledes, at Grækenland fik Korfu tilbage. Jeg tror, at dette praktiske og faktiske Eksempel siger mere i den Henseende end mange af disse Forsøg paa Fortolkning af den ene eller den anden Udtalelse, som man atter og atter prøver paa at opstille.

Endelig maa jeg maaske tilføje, at da vi forhandlede Genève-Protokollen i Fjor, og da en lignende Stemning som den, man her bygger paa, i nogen Grad var kommet til Orde, som jeg nævnte det i Fjor, gennem den Tale, hvormed Benes fortolkede Genève-Protokollen, vakte det meget stor Uro blandt en Række Stater, deriblandt de nordiske Stater, Repræsentanter for de engelske Dominions og adskillige andre Stater. Dette fremkaldte fra vor Side et Ændringsforslag til Genève-Protokollen, et Ændringsforslag, overfor hvilket Benes fra først af ikke stillede sig meget velvilligt, men et Ændringsforslag, der ikke blot fik Tilslutning fra Sverige og Norge og fra Holland, men ogsaa fra Paul Boncour som Frankrigs Repræsentant, som England derpaa sluttede sig til, og som Benes endelig accepterede, et Ændringsforslag, som til syvende og sidst blev enstemmig vedtaget. Dette Ændringsforslag, fastslog afgørende, at ved Bedømmelsen af, hvad der var loyal og effektiv Hjælp fra det enkelte Forbundsmedlems Side, skulde der tages Hensyn til hvert Lands særlige militære Forhold og hvert Lands geografiske Beliggenhed: Det var et Ændringsforslag, som for øvrigt ganske svarede til den af Paul Boncour Gang efter Gang udviklede Tankegang. Og jeg kan tilføje, at det er med en vis Interesse, jeg har genset dette danske Ændringsforslag, der fra først af mødtes med ikke saa ringe Uvillie fra Hr. Benes' Side, som det reelle og virkelige Indhold af den Erklæring, underskrevet af de i Locarno forhandlende Udenrigsministre, paa Grundlag af hvilken Tyskland nu træder ind i Folkeforbundet. Og hele den Fortolkning af Folkeforbundspagten, som vi for vort Vedkommende hele Tiden har hævdet og fremført med Hensyn til de enkelte Staters Forpligtelser, er helt og

fuldt blevet Grundlaget for de Aftaler, som er blevet truffet med Hensyn til Tysklands Optagelse i Folkeforbundet mellem Tyskland og den Gruppe af Magter, som det ved denne Lejlighed forhandlede med. Jeg tror derfor, at i de Begivenheder, som her har fundet Sted, er der saa vist Grundlag for, at Danmark vedblivende kan gaa ud fra denne Opfattelse i Behandlingen af de Spørgsmaal, som ligger for til Løsning her.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde til mig, at jeg i Fjor havde været forholdsvis optimistisk med Hensyn til Genève-Protokollen, og han anførte som Eksempel herpaa dette, at jeg skulde have sagt, at det kunde jo nok være, at Tyskland traadte ind i Forbundet, og saa kunde der blive 3 Stater til at bekræfte Pagten, selv om England ikke gik med. Jeg ved ikke, hvilken Udtalelse det ærede Medlem sigter til. Jeg antager, at det har været en teoretisk Gennemgang af de matematiske Muligheder, om jeg saa maa sige, der var for at faa tilvejebragt det nødvendige Antal Ratifikationer. Ganske givet har jeg dertil føjet, at jeg ansaa det for klart, at der ingen Udsigt var til Pagtens Gennemførelse, hvis man ikke opnaaede Tilslutning fra England, og paa det Tidspunkt, da vi forhandlede her i Tinget i Fjor, fremførte jeg den Opfattelse, at før der var foregaaet større Ændringer efter engelsk Ønske i Pagten, kunde man i alt Fald ikke regne med denne Tilslutning fra engelsk Side.

Imidlertid, dette har jo for saa vidt mindre Betydning. Det, vi derimod nu staar overfor, og det, som jo ogsaa erkendes af ærede konservative Medlemmer under denne Diskussion, er, at for det vestlige Europas og for Mellemeuropas Vedkommende er der sket en meget betydelig Afspænding i den Situation, som politisk foreligger. Hvor meget det betyder — ja, derom kan der være forskellige Meninger. Naar det ærede Medlem Hr. Holstein sagde til mig, at det var jo ikke gjort med Traktater, kan jeg fuldt ud være enig med ham deri. Jeg har hyppigt selv fremført den Opfattelse, at man var jo ikke sikret mod ulykkelige Begivenheder, mod Krig, fordi der er Traktater, som gør saadan Krig ulovlig. Den fuldkomne Sikkerhed kan ikke naas ad Traktaternes Vej, og den størst mulige Sikkerhed kan ikke naas uden en meget stor Indskrænkning af det Krigsapparat rundt om i Landene, som er den stærkeste og mest afgørende Aarsag til Krigsfaren, der endnu bestaar. Men i alt Fald, selv om man fuldt ud erkender, at alt er ikke gjort med Traktater, kan der dog ad Traktatvejen naas meget betydningsfulde Fremskridt. Indenfor de